

Vempelser efter Forholdenes Krav i de paa-tænkte Instruksler, og tillige ogsaa, at de overordnede Domstole herhjemme ville vide ikke at drive Formalismen for stærkt ud over de Grænser, som denne Institution overhovedet kan taale, naar der ikke, som det ellers kunde forudses, ved Appellen skulde finde en Annulation og Hjemvisning Sted til Anytte og Fortræd. I Lovforslaget har Udvalget, som sagt, ikke ment med Nytte at kunne foreslaa noget i denne Retning. — Endelig har ogsaa en enkelt Supplerer af Procesreglerne været paa Tale, og særlig fra en enkelt Side i Udvalget været ønsket, nemlig her at give en Sanction af Konsulens Bemyndigelse til at lade en mundtlig Slutningsforhandling følge oven paa den skriftlige og det, som nærmest er beregnet paa at optages i Protokollen og derefter forelægges en eventuel Appelret, men det har ogsaa dette enkelte Medlem af Udvalget senere frafaldet, og Udvalgets øvrige Medlemmer havde heller ikke ment at kunne slutte sig dertil. Man forudsætter ganske vist, at der i Rettergangen for Konsulerner paa disse Steder vil finde en ikke lang mundtlig Forhandling Sted, men den vil altid, særlig naar man tænker sig Politiretsproceduren som et naturligt og nærliggende Forbillede, falde forud for Protokollationen og, efter at Parterne have talt for at udvikle Sagen, bliver det nødvendigt, at Konsulen lader dette fore til Protokolls, særlig ogsaa for Appellens Skyld. Hvad der derimod saa kunde komme bag efter uden at efterfølges af Protokollation, er jo i og for sig selv ganske bethdningsløst for Appellinstansen, og det forekom da ogsaa til syvende og sidst Udvalget urimeligt at aabne Døren for en saadan Slutningsforhandling, der vil være bethdningsløs i sig selv og maaste mange Gange meget besværlig for Konsularretten.

De Vædringsforslag, som Udvalget er blevet enige om at forelægge, skal jeg kun kortelig omtale og søge at begrunde, idet jeg i øvrigt henviser til den trykte Betænkning. Til Lovforslagets § 4 er der foreslaaet en Vædring, som egentlig ikke, tror jeg, indeholder noget afvigende fra, hvad Lovforslaget tilsigter, men som skulde stille dette i et skarper Bys. Det foreslaas nemlig at flytte Ordene: „efter bedste Skønnende“, som i Forslagets § 4 ere satte efter, at der er omtalt Ret og Billighed som den Norm, han skal følge, foran Ordene: „ifølge Ret og Billighed“, saaledes at det i det hele taget bliver klart, at det kun er en Anvisning, vi give Konsulen, men at Lovforslaget i og for sig ikke forandrer noget i de Regler, der ere

anvendelige. Der gives altsaa kun Dommeren, der mange Gange ikke er i Besiddelse af egentlig Retshyndighed, en Anvisning til, at han skal handle efter bedste Skønnende, og naar han har handlet derefter, er han ansvarfri. Vi have dernæst ment, at det var rigtigt — i Overensstemmelse med en Yttring, som faldt under 1ste Behandling — for ikke at vilbdele Konsulerner, at tilføje en Henviisning til, at de Regler, der kunne blive at anvende paa Sagen ofte i Medfør af den danske Ret, just ikke ville være de danske Love, men fremmede Love. Det vilde en Dommer i Hjemlandet vide af sig selv, uden at man behøvede udtrykkelig at sige det, men jeg tror nok, at en Konsul kunde vilbdeles, naar det ikke blev fremhævet, at der meget godt kan være og rimeligvis meget ofte i de Sager, der komme til at foreligge for Konsulen, vil være at anvende fremmed Ret paa Forholdet. Endvidere have vi ved denne Paragraf ligesom i den efterfølgende Paragraf ment i Overensstemmelse med Yttringer, som faldt under 1ste Behandling af Sagen, at det var rigtigere paa disse Konsulers Afgørelse at anvende Udtrykket „Dom“ i Stedet for „Kendelse“, som er det traditionelle, men vel ogsaa netop forudsatte en helt anden mere begrænset Domsmyndighed, end Loven her vil tildele.

Ved § 5 har Udvalget foreslaaet en forandret Affattelse af det første Stykke, som imidlertid i adskillige Punkter kun er rent redaktionel eller udtrykkelig fremhæver noget, der utvivlsomt maa betragtes som underforstået i Lovforslaget, som det foreligger. Dog er der med Hensyn til et af Punkterne, hvilket fremgaar af det Vædringsforslag, som vi have stillet under Nr. 4, en Realitet. Lovforslaget har foreslaaet et fra den danske almindelige Ret afvigende System med Hensyn til Eksekution af en Dom, nemlig at den ikke kan afværges alene ved Appel, men kun naar der samtidig med Appellen stilles Sikkerhed for det idømte. Dette kan synes at være en noget haard Regel, men Udvalget har erkendt, at det turde være nødvendigt paa disse Steder, for at ikke meget ofte Udsigten til Fyldestgørelse for Domhaveren skal blive illusorisk. Udvalget har derfor ikke ment at ville foreslaa nogen Vædring i dette System, hverken saaledes, at der ikke skulde kunne strides til Udlæg eller Tvangsauktion, men det har dog ment, at der kunde gøres en Væmpelse til Fordel for den domsfældte, og Vædringsforslaget foreslaar derfor, at Udbyttet af Tvangs salg i det Tilfælde, at der appelleres, uden at der stilles Sikkerhed, ikke maa overgives Domhaveren til Raadighed, men skal forblive i Varetægt hos